

Нічна битва

Ірина Жиленко

Коли чорнюща ніч настала,
коли й Сова вже задрімала,
згасивши електричний зір —
мишва нечутно вийшла з нір
і оточила Капітана.

А Кіт промуркотів з дивана:
— Яке це варварство, їй-право,
ці війни, галас, суєта!

Ні-ні, криваві ці забави
не для порядного Кота.
Нехай воюють, хай вмирають,—
я Кіт. Моя подушка скраю!..—

А Капітан у вражий стан
влетів, як грізний ураган.
Один супроти всіх, як лев,
відважно бився він. Але
якби ж хоч трішки світла,
світла!

У темряві яка там битва!
Вже обезсилів Капітан.
А в шибці все ще не світа.
Хто порятує? Хто допоможе?
І раптом...

дзвінко, переможно
засяяла вогнями ніч.
І гострі бджілки вогняні,
як з неба, на мишву упали,
гули, жалили, обпікали.

І розбігалась ледь жива
од страху капосна мишва.

— Та хто ж ви такі?

Зірочки? Світлячки?

Як світяться ваші гарячі крилятка!

— О ні, ми звичайні собі сірнички
з країни Кухляндії,
з міста Шухлядки.—

Послухай уважно, малюк, і збагни

ту пісеньку, котру співають вони.